

μεν νὰ ἐννοήσωμεν πόθεν ἔσχον τὴν ἀρχὴν. Ἀρκεῖ ἡ ἀπαρίθμησις διὰ νὰ καταδειχθῇ τὸ ἀνυπόστατον αὐτῶν. Λέγεται ὅτι τὰ δένδρα, τὰ ὁποῖα κόπτονται, ἔνα χρησιμεύουσι ὡς ναυπηγήσιμος ξυλεία, πρέπει νὰ κόπτονται κατὰ τὴν φθίνουσαν σελήνην· διότι τότε τὸ ξύλον αὐτῶν εἶνε καλῆς ποιότητος. Πρέπει νὰ σπείρωμεν, νὰ φυτεύωμεν, καὶ νὰ ἐγκεντρῖζωμεν τὰ φυτὰ κατὰ τὴν αὐξοῦσαν σελήνην, ἐὰν θέλωμεν νὰ αὐξάνωσι ταχέως καὶ νὰ εἶνε ζωηρά. Διὰ νὰ ἔχωμεν θρίδακας ἢ κράμβας κλωσὴ καὶ ταχέως ἀναπτυσσομένας, διὰ νὰ ἔχωμεν διπλᾶ ἄνθη, διὰ νὰ ἔχωμεν καρπούς πρωίμους, πρέπει νὰ σπείρωμεν, νὰ φυτεύωμεν καὶ νὰ κλαδεύωμεν τὰ φυτὰ κατὰ τὴν φθίνουσαν σελήνην. Ὁ οἶνος ὁ ὁποῖος κατασκευάζεται κατὰ τὸ διάστημα δύο σεληνιακῶν μηνῶν δὲν δύναται νὰ εἶνε καλῆς ποιότητος καὶ μένει πάντοτε τεθλωμένος.

Ἄλλὰ ποίαν σχέσιν δύναται νὰ ἔχωσι ταῦτα πρὸς τὴν αὐξοῦσαν ἢ φθίνουσαν σελήνην; οὐδεμίαν βεβαίως, ὡς ἐπίσης οὐδεμίαν σχέσιν ἔχουσι καὶ πρὸς τὴν ἀλήθειαν.

Γ. Δ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ

Καθηγητὴς τῶν μαθηματικῶν.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Εἰς τὰ «Τραγούδια τῆς πατρίδος μου»

Φτωχὰ γεννᾶς τραγούδια, πατρίς, φτωχὴ μητέρα!
Μικρὰ πουλιὰ πετοῦνε μέσ' σὲ κλουβὶ στενὸ,
Οἱ σταυραῖτοι γυρεύουν ἐλεύθερον ἄερα,
Κι' ἀπέραντο οὐρανὸ.

Τῆς ἀρχοντίας ὁ λύχνος ὁ κρυσταλλένιος φέρνει
Ἄταραχη, περίσσια, λευκὴ φεγγοδολή,
Τῆς φτώχειας τὸ λυχνάρι κάθε πνοῇ τὸ δέρνει,
Δαδί μὲ λάμπι ἄλιγη καὶ μὲ καπνὸ πολὺ.

Ὅμως θάρσῃ μιὰ μέρα ποῦ ἡ Ἑλλάς, μεγάλη,
Τῇ γλώσσα τῇ μεγάλῃ θὰ βρῇ μέσ' τὴν καρδιά,
Καὶ θάχουνε ταιράκια τοῦ κλέφτ' οἱ στίχοι πάλι,
Κ' οἱ Πίνδαροι παιδιὰ.

Ὡ ποιηταί, ποῦ τότε γλυκὰ θὰ τραγουδάτε,
—Τί χρόνια μακρυσμένα, τί ὄνειρο χρυσό·
Ποῦ δὲ θὰ ἦν ἡ δάφναις πικραῖς, καὶ θὰ τρυγᾶτε
Ἄμαραντα τὰ ρόδα ἠγλά' ἔς τὸν Παρνασσό,

Ὡ! μὴ μας λησμονῆτε! Κ' ἐμεῖς γιὰ σᾶς, ἀηδόνια,
Φυτέψαμε τὰς δάφναις καὶ τὰς τριανταφυλλιαῖς·
Βαστάξαμε κι' ἀγκάθια ἐμεῖς καὶ καταφρόνια,
Γιὰ νᾶχετε σεῖς τᾶνθη, καὶ τὰς μωσχοβολιαῖς!

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Κατὰ τὸν παρελθόντα Σεπτέμβριον παρατηρήθη ἐν Ἀγγλίᾳ χελιδὼν λευκὴ, συναγελαζομένη μετ' ἄλλων κοινῶν χελιδόνων. Τὸ τοιοῦτο εἶναι πρωτοφανές, ὑποτίθεται δὲ ὅτι ἡ χελιδὼν ἐκείνη δὲν ἀνήκειν εἰς ἄλλο εἶδος, ἀλλὰ τὸ χρῶμα αὐτῆς ἦν ἀποτελέσμα ἀθροισμοῦ ἡ λεύκης, ἤτοι τῆς νοσηρᾶς μεταστάσεως τοῦ χρώματος τῆς ἐπιδερμίδος καὶ τῶν τριχῶν εἰς λευκόν, παρατηρηθείσης μέχρι τοῦδε εἰς ἀνθρώπους μόνον.

Τὸ ὅλον μῆκος τῶν ἐν Εὐρώπῃ σιδηρῶν ὁδῶν, ὅπερ τῇ 31 Δεκεμβρίῳ 1883 ἦτο 182999 χιλιομέτρων, τῇ 31 Δεκεμβρίῳ 1884 ἦτο 189334 χιλιομέτρων, δηλονότι ἐν διαστήματι ἐνὸς ἔτους ἐστρώθησαν σιδηρᾶ ὁδοὶ ἐκτάσεως 6335 χιλιομέτρων.

Πόσον χρόνον δύναται νὰ ζήσωσιν οἱ ἰχθύς ἐκτός τοῦ ὕδατος; Λέγεται ὅτι πέστροφαι καὶ ἐγγέλεις μετακομιζόμεναι ἀπὸ τόπου εἰς τόπον ἐντὸς ξηρῶν κανίστρων διατηροῦνται ἐπὶ πολὺ ζωνταναί, ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἐβεβαιώθη ἀκόμη δι' ἀκριδῶν καὶ ἀσφαλῶν παρατηρήσεων. Ἐσχάτως ὁμοῦ παρατηρήθη ἀξιοσημείωτον παράδειγμα μακρᾶς διατηρήσεως ἄλλου ἰχθύος, τοῦ ἴσοκος.¹⁾ Τῇ 18 τοῦ παρελθόντος Νοεμβρίου ἰχθυοπώλης τις ἐν Παρισίοις ἔλαθεν ἐκ τινος ἰχθυοτροφείου τῆς Ὀλλανδίας, παρὰ τὴν Ροττερδάμην, μέγα ποσὸν ἰχθύων, ἐσκευασμένων μετὰ πάγου ἐν θήκαις. Ἐκ τῆς ἡμέρας τῆς ἀποστολῆς ὑπελογίζετο ὅτι οἱ ἰχθύς ἐκεῖνοι ἠλειύθησαν τὸ πολὺ τὴν 16 τοῦ αὐτοῦ μηνός, ἴσως δὲ καὶ τὴν 15ην. Ἄμα δ' ἐξήχθησαν τῶν θηκῶν καὶ παρατηρήθησαν ἀσθενεῖς κινήσεις τῶν βραγχίων ἐνὸς ἴσοκος. Ἐκ περιεργίας κινούμενοι ἐπλυναν αὐτὸν διὰ ψυχροῦ ὕδατος καὶ τὸν ἔρριψαν εἰς τὸ ὕδωρ. Βαθυμῆδον ὁ ἴσος ἐξφορονήθη, τὰ ἀναπνευστικὰ ὄργανα αὐτοῦ ἤρχισαν λειτουργοῦντα καὶ μετ' ὀλίγου ὤρας ἐπανῆλθεν ἐντελῶς εἰς τὴν ζωὴν. Ὁ ἴσος οὗτος, εὐρισκόμενος νῦν ἐν τῷ κατὰ τὸ Τροκαδέρων τῶν Παρισίων ὕδρειῳ (aquarium), ἔχει μῆκος 70 ὑψεκτομέτρων καὶ ἡχοῖαν χρυσοεῖδη.

Τὸ παράδειγμα τοῦτο τῆς μακρᾶς διατηρήσεως ἰχθύος εἶναι τὸ πρῶτον παρατηρηθὲν βεβαίως καὶ ἀσφαλῶς. Ὁ ἰχθύς ἐκεῖνος ἐνθεθεμῆνος ἄνευ προφυλάξεως ἐν τῷ θήκῃ ἀνκμῆξ μετὰ τεμαχίων πάγου καὶ νεκρῶν ἰχθύων, μετακομισθεὶς ἐκ τόπου ἀπέχοντος 450 περίπου χιλιομέτρων, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν ζωὴν μετὰ παρέλευσιν τεσσαράκοντα ὀκτὼ ὡρῶν, ἴσως δὲ καὶ τριῶν ἡμερῶν. Προφανῶς ἡ μείωσις τῆς θερμοκρασίας συντελεῖ μεγάλως εἰς τὴν διατήρησιν τῶν ζωικῶν δυνάμεων. Τὸ ψυχρὸς καλίστησι βραδυτέραν τὴν λειτουργίαν τοῦ ὀργανισμοῦ, καὶ εἶναι γνωστὸν ὅτι πολλὰ εἶδη ἰχθύων φωλοῦσιν κατὰ τὸν χειμῶνα ἐν τῇ ἰλίῳ, ὅπου βεβαίως δυσκολώτατα ἀναπνεύουσι.

¹⁾ Γαλ. brochet. Ὁ ποτάμιος οὗτος ἰχθύς εἶναι σχεδὸν ἄγνωστος ἐν Ἑλλάδι, εὐρισκόμενος μόνον ἐν τινι ποταμῷ τῆς Θεσσαλίας, ὡς παρατήρησεν ὁ κ. Ν. Ἀποστολίδης. Κληθεῖται κοινῶς ἐν Θεσσαλίᾳ τ ο ὕ ρ α.